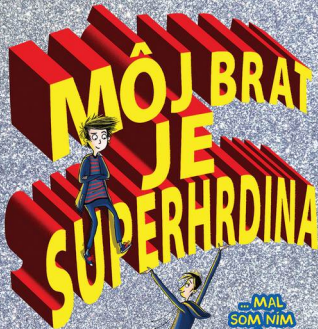

DAVID SOLOMONS

MÔJ BRAT JE SUPERHRDINA

The title is rendered in large, 3D block letters. The word 'MÔJ' is in red, 'BRAT' is in red, 'JE' is in yellow, and 'SUPERHRDINA' is in yellow. A cartoon boy with brown hair, wearing a blue and red striped shirt and blue pants, is sitting on the word 'JE'. Another cartoon boy, wearing a blue suit with yellow trim, is standing below the word 'SUPERHRDINA', holding it up with both hands.

... MAL
SOM NIM
BYŤ JA,
ALE MUSEL
SOM ISŤ
NA VECKO...

MÔJ BRAT JE SUPERHRDINA

DAVID SOLOMONS

slovar

Text © David Solomons 2015
Obálka a ilustrácie © Laura Ellen Anderson 2015
Translation © Gabriela Patkolová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2989-6

www.slovart.sk

Pre Luka, ved' ako inak...

1 TEN (NE)VYVOLENÝ

Môj brat je superhrdina a ja som ním mohol byť tiež, ale potreboval som cikať.

Volám sa Luke Parker, mám jedenásť rokov a bývam v pokojnej štvrti Londýna s mamou, ocom a so starším bratom Zackom. Superhrdinom nebol odjakživa, ale pri mene ako Zack sa musíte pýtať, či naši náhodou netušili, že jedného dňa bude nosiť masku a plášť a zachraňovať siroty z horiacich budov. Ja len, že – haló! To nie je meno, ale citoslovce. Presne také nájdete v komiksoch, keď hrdina vrazí zloduchovi. Bum! Prásk! Zack!

Mám dojem, že v živote zákonite prídu chvíle, keď

sa veci môžu zvrtnúť tak či onak. Vanilková alebo čokoládová. Hladká alebo chrumková. Pustiť balónik s vodou ocovi na hlavu alebo zastaviť paľbu. Je len na vás, ako sa rozhodnete. Niekedy na zmenu toho, ako sa váš život vyvrší, úplne stačia dve nevinné slovíčka.

„Treba mi na záchod.“

V ten osudový večer sme sa so Zackom zašívajú v domčeku na strome už asi hodinu a mne išiel prasknúť mechúr. Pri svetle baterky som si čítal staré vydanie *Teen Titans* a Zack si robil domácu z matiky. Vždy bol tak trochu šprt. V škole patril k najväčším hviezdám, skôr ako sa stal Star Lodom.

„Tak choď,“ prehodil a šmahom ceruzky vyriešil ďalšiu kvadratickú rovnicu. „Ja ťa nedržím.“

Pravdupovediac, nechcelo sa mi zliezať potme po povrazovom rebríku. Už vyštverať sa hore bola poriadna fuška. Niežeby som bol padavka ani nič také, ale úprimne – na olympijských stupňoch víťazov ma neuvidíte. Trpím sennou nádchou a mám smiešne tvarované chodidlá. To znamená, že musím nosiť na nohách vecičky, čo sa volajú ortéza. Keď mi to mama oznámila, bol som nadšený. Znelo to ako nepriestrelný vojenský pancier, ale keď konečne dorazili, vyklúli sa z nich plantavé vložky do topánok a nie kyberne-

tický exoskeletový oblek. Bol to neskutočne mizerný štvrtok.

Vystrčil som hlavu z dverí na domčeku. „A čo keby som sa vytento odtiaľto?“

„Von! Prac sa, ty nechutné decko!“

Zack je len o tri roky starší ako ja, ale keď urobím niečo, čo ho našťve, nadáva mi do deciek. Z toho všetkého, čo ma na mojom staršom bratovi irituje, je to, že ma volá decko, číslo štyridsaťsedem. Niežeby som mal zoznam.

FAJN. Mám zoznam.

Už predtým, ako sa stal superhrdinom, mal ten zoznam šesťdesiattri položiek. Teraz je to takmer stovka. *Príšerne* ma šťve.

Zliezol som po rebríku a pobral sa dnu.

Vyčural som sa.

O pár minút, keď som sa vrátil do domčeka na stro-
me, som našiel Zacka potme mlčky sedieť. Hneď mi bolo jasné, že sa niečo deje, lebo si prestal robiť úlohy. Schmatol som baterku a namieril mu lúč svetla do tvá-
re. Ani nežmurkol.

„Zack, si v pohode?“

Prikývol.

„Si si istý? Vyzeráš... inak.“

Opäť prikývol. Veľmi pomaly. Akoby v duchu sprá-

cúval nejakú komplikovanú myšlienku. A potom škripavým hlasom vyhlásil: „Myslím... že sa mi práve stalo čosi úžasné. Luke, zmenil som sa.“

To nebolo až také šokujúce. Asi pred pol rokom si ma oco zobral bokom, aby ako to on nazval, sme sa porozprávali ako chlap s chlapom. Sedeli sme v kôlni – zrejme preto, lebo je to najmužnejšia miestnosť v dome –, a oco mi vysvetlil, že odteraz budem vidieť na svojom staršom bratovi isté zmeny.

„Zack sa vydáva na pozoruhodnú cestu,“ povedal mi oco.

„Skvelé! Kedy odchádza? Dostanem jeho izbu?“

„Nie na takú cestu,“ opravil ma oco s unaveným povzdychom. „Práve prechádza tým, čo sa volá puberta,“ pokračoval. „Napríklad sa mu zmení hlas.“

„Och, bude mať hlas ako Dalekovia?“

„Nie, nie ako Dalekovia.“

„Škoda.“

„A bude aj zarastať.“

„Och, ako vlkolak?!“

„Nie, nie ako vlkolak.“

Tá puberta bude dobrá somarina. Ešte hovoril niečo o súkromí a dievčatách, ale pravdupovediac, po sklamaní s Dalekmi a vlkolakom som ho prestal počúvať.

Takže keď mi Zack oznámil, že sa zmenil, vedel

som presne, čo povedať. Našpúlil som pery a s vážnou tvárou som prikývol. Presne ako doktor, keď mi oznámil, že mám infekčnú mononukleózu. „Obávam sa, že si chytil pubertu.“

Ignoroval ma. Iba si zízal na ruky a obracal ich dlanami hore a dole. „Myslím, že mám superschopnosti.“

2 ZORBON

Zackovi na kompletku švihlo – veľa domácich úloh urobí s chalanom hrozné veci. No po chvíľke som ho začal podozrievať. Dobre vedel, ako zbožňujem komiksy, a stále si pre to, čo nazýval detskou úchylkou, zo mňa ťahoval. Zaváňalo to nejakou lotrovinou.

„Superschopnosti?“ založil som si ruky na hrudi a odfrkol. „Hm, chceš povedať, že zrazu vieš lietať a z končekov prstov ti šľahajú blesky?“

Na tvári mu zažiarila zvedavosť. „To hneď uvidíme,“ utrúsil a vystrel ruku, šibrinkujúc na mňa prstami ako tretotriedny kúzelník. Žiadne blesky mu z prstov nevyšľahli. No to som si v tom šoku ani nevšimol,

lebo sa mi pred očami odohrávalo čosi rovnako ne-
uveriteľné.

Baterka mi vyletela z ruky, otočila sa vo vzduchu
a s plesknutím pristála v Zackovej vystretej dlani. Zo-
vrel ju a zaškeril sa.

To nie je možné!

No Zack to urobil. Obyčajnou myšlienkou a tráp-
nym gestom ruky prinútil baterku, aby sa hýbala.
Nejakým zázrakom to bolo tak. Môj brat má ozajstnú
superschopnosť!

Telekinézu, aby sme dodržali správnu terminoló-
giu. V komiksoch touto schopnosťou oplýva mnoho
superhrdinov, ale toto bolo prvý raz, čo som také čosi
videl v skutočnom živote. Nerád to priznávam, ale bo-
lo to kúl. Superkúl. To som sa však Zackovi nechystal
prezradiť.

„Takže blesky nikde,“ usúdil som a predstieral skla-
manie.

„Čože?!“ hľadel na mňa ako na blázna. „Čo si *sliepý*?
Nevidel si, čo som dokázal?“

Nevládal som už dlhšie predstierať – urobilo to
na mňa fakt dojem. No môj obdiv rýchlo ustúpil čo-
musi inému. Ozelenel som ako Hulk. Žiarlil som ešte
viac ako minulé Vianoce, keď Zack dostal iPhone a ja
sprosté topánky.

„To nie je fér! Ako to, že ty máš superschopnosti? Veď ani komiksy nečítaš!“ Takto som hromžil ešte pekných pár minút – som známy tým, že keď raz spustím, celý ofialoviem. No potom som sa úplne vyčerpaný zvalil na zem a cítil, ako sa mi tvár zvrátila od trucu. Hoci som soptil od závesti, musel som to zistiť. „Ako sa to stalo?“

Zack sa zahľadel kamsi za mňa, pohľad uprel na neurčitý bod na stene a začal mi opisovať neskutočné – a neskutočne nedávne – udalosti.

„Len čo si odišiel, začul som v diaľke nejaký zvláštny hrmot, tak som vykukol z domčeka. Na oblohe som zbadal svetlá. Pomyslel som si, že ide o meteorický roj, ale zrazu mi došlo, že sa to rúti sem – dosť rýchlo. Obloha bola posiatá stovkami jasných bielych čiar. Keď nás to už-už malo zasiahnuť, z ničoho nič to prudko zastalo. A vtedy som zbadal, že to nie je meteorický roj...“

Odmlčal sa a zhlboka sa nadýchol. Potom už pokračoval pošepky: „Bola to transdimenzionálna vesmírna loď.“

Zalapal som po dychu. Najvzrušujúcejší príbeh, aký mi dovtedy Zack rozprával, zahŕňal otrasný úces a čivavu. A dodnes si nie som istý, že mi s tou čivavou hovoril pravdu.

„Bola to obrovská modrá elipsa, visela vo vzduchu, rovno tam vonku.“ Vystrel trasúci sa prst a ukázal von. „Kým som na to vyvaľoval oči, dvere na boku lode sa otvorili, žuch-buch, a na svetelnom lúči sa zjavila žiarivá postava. Mala na sebe lesklý fialový oblek a plášť s vysokým golierom a zlaté čižmy. Na hrudi tri zlaté hviezdy pulzovali ako srdce. Hlavu mala šišatú, totálne plešatú, a kým rozprával, pohládzal si zježenú bradu. Tromi prstami mi zasalutoval a predstavil sa ako Zorbon Rozhodovateľ, interdimenzionálny cestovateľ a predstaviteľ Najvyššej rady Frodaxu. Všetko, čo povedal, znelo, akoby rozprával v KAPITÁLKACH. Zorbon vysvetlil, že prichádza z iného vesmíru, paralelného s naším. Vraj je takmer taký ako náš, len farby zelená a červená fungujú obrátene a piškótové torty chutia inak.“ Zack sa zamyslel. „Nie úplne inak, len trochu inak.“

Z jeho zasnívaného pohľadu som pochopil, že mu ten nudný fakt pripadal neobyčajne fascinujúci a vážne hrozilo, že bude pokračovať v táraní o piškótových tortách. „Kašli na sprosté torty! Vyklop už to s tými superschopnosťami!“

Zack sa spamätal. „Och, áno. No, Zorbon povedal, že mu Najvyššia rada zverila životne dôležitú misiu pre oba naše svety. Misiu takú závažnú, že ak zlyhám, následky budú kataklizmické pre *trilióny* bytostí.“

„Dva svety? Ty musíš zachrániť *dva* svety?“ Typické. Môjmu bratovi sa máli zachrániť jeden svet. Aký šplhúň!

„Ale prečo ty?“ fňukal som.

Zack zadumane civel von. „Podľa všetkého je tento domček križovatkou medzi našimi svetmi.“

Neuveriteľné. Ohromujúce. Naš domček na strome, a portál medzi dvomi svetmi. Na druhej strane...

„A?“

Zack pokrčil plecami. „Asi som bol prvý, na koho Zorbon narazil, keď k nám prešiel.“

Nenachádzal som slová. Pery sa mi pohybovali, ale nevydali ani hláska, iba tiché zafučanie ako keď uniká vzduch z balóna. Takto sa predsa nevyberá záchranca ľudstva. Malo by to byť zapísané aspoň v nejakom prorocktví v starobylej knihe. Toto bolo ako dať Exkalibur zlatej rybke.

„Aby sa uistil, že uspejem,“ pokračoval Zack, „Zorbon povedal, že má oprávnenie obdať ma šiestimi darmi – schopnosťami, ktoré mi pomôžu splniť úlohu. Potom zdvihol dlane, zabľabotal čosi v čudnom mimozemskom jazyku a...“

Akoby existoval *normálny* mimozemský jazyk! pomyslel som si, ale radšej som čušal.

„... zrazu sa dočervena zablyslo... a možno to bolo

zelené svetlo,“ rapotal Zack. „Pocítil som, ako mnou prebehla vlna energie. Všetky bunky v tele mi vzbĺkli. Keď to prestalo, Zorbon sa uklonil a vyhlásil: HO-TOVO. Spýtal som sa ho, čo tým myslí. NESMIEM PREZRADIŤ, INAK BY SOM RISKOVANÉ, ŽE ZMENÍM BUDÚCNOSŤ. A AKO BY TI POVEDAL KAŽDÝ, KTO TOMU ROZUMIE, TO BY BOLO VEĽMI ZLÉ. VŠETKO SA UKÁŽE V PRAVÝ ČAS, vyhlásil. Potom sa na mňa veľmi záhadne usmial a odišiel. Ale ešte kým sa za ním zatvorili dvere tej jeho lode, povedal, že jedno mi predsa len môže prezradiť. Zatváril sa hrozne vyplašene a zašepkal: NEMEZIS PRICHÁDZA. A bol fuč. Žuch-buch!“

Stál som tam s otvorenými ústami. Toľko som si toho musel v hlave urovnať. Toľko otázok zodpovedať. No jedna sa predrala navrch tej hrby. „Ale veď som bol preč iba päť minút!“ Najdôležitejších päť minút v dejinách ľudstva, a ja ich zmeškám, lebo mi bolo treba na vecko. „Stavím sa, že keby som bol tu, Zardoz Dekódovateľ by si vybral mňa,“ hromžil som.

„Volal sa Zorbon Rozhodovateľ. A ty si tu nebol.“ Zack mykol plecami. „Mal si to zadržať, smola!“

To je také nefér! Ten normálny, rozumný chalan, teda ja, bol fuč. „Zavolaj ho späť. Povedz tomu Bourbo-

novi Disketovateľovi, že urobil chybu. Musí sa vrátiť a dať tie superschopnosti mne.“

„Zorbonovi Rozhodovateľovi,“ opravil ma Zack znova. „A on rozhodol, že ja som ten vyvolený. Nie ty.“

„Neverím ti. Nemôžeme si byť istí, kým ho nezavolaš späť.“

„Zavolať ho? No jasne. Nechal mi tu na seba číslo. Ehm, aká je predvoľba do paralelného vesmíru?“

Zaregistroval som sarkastický podtón. Zack si zo mňa utáhoval, čo nebolo najrozumnejšie, lebo v tej chvíli som bol našťavaný ako ešte nikdy v živote.

„Čo to robíš?“ okríkol ma.

Pobehoval som po domčeku a každých pár centimetrov som klopal do steny. Nebolo to zjavné? „Hľadám portál do toho paralelného vesmíru.“ Pritisol som si ucho na zadnú stenu. „Myslím, že niečo počujem.“

„Luke.“

„Pssst!“ zasyčal som. Jednoznačne som čosi počul. „Áno. Niečo sa sem snaží dostať. Je to nejaké škrabanie. Možno interdimenzionálne myši.“

„Uhm, Luke...“

Obrátil som sa. To divné škriabanie prichádzalo od Zacka. Nechtami sa driapal cez košeľu na hrudi. Ako inak, mal na sebe školskú košeľu. Tvrdil totiž, že

mu to pomáha dostať sa do správnej nálady na písanie úloh. (Ja viem. Veď to ja s ním musím žiť.) Pod jeho košeľou sa odohrávalo čosi divné. Zatváril som sa zhnusene a ukázal prstom. „Čo je to?“

Cez látku mu presvitalo pulzujúce svetielko pripomínajúce nočnú lampičku. Rozopol si gombíky a odhrnul košeľu, aby odhalil holú hrud'. Prisahám, že som počul fanfáry.

Napriek tomu, čo hovoril oco, nemal na hrudníku jediný chl'pok, ale čosi iné. Tri žiariace hviezdy vyteťované cez celú hrud'.

„Zorbon mal rovnaké hviezdy,“ zaúpel Zack. „Kto hovie, čo to znamená.“ Prešiel po nich prstami.

„Ja ti poviem, čo to znamená. Máš tetovanie.“ Pokrútil som hlavou. „Mama ťa zahluší.“

Zack ma ignoroval. Vystrel sa na svojich stošestdesiat centimetrov. Odrazu pôsobil celkom vyrovnané. „Viem, čo znamenajú tie hviezdy,“ vydýchol. „Som Starman!“

Na protest som zdvihol prst.

„Čo?“ vyštekol na mňa.

„Ehm, soráč, ale Starman už existuje. Zrejme by ťa zažaloval.“

Zack si podráždene odfrkol. „Dobre. Ako myslíš.“ Znovu sa vystrel. „Som Starboy!“

